

CECELIA
AHERN

DOKONALÁ

AKÁ JE CENA ZA DOKONALOSŤ?

DOKONALÁ

Cecelia Ahern
je autorka týchto kníh:

séria *Chybná*
CHYBNÁ
DOKONALÁ

Dokonalá

CECELIA AHERN

slovar

Perfect Copyright © Cecelia Ahern 2017

First published in Great Britain by HarperCollins *Children's Books* in 2017

Translation © Lucia Urbanová 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2019

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Cecelia Ahern: *Perfect*,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Feiweil & Friends, an imprint of Macmillan, v roku 2017,

preložila Lucia Urbanová.

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., v roku 2019.

Zodpovedná redaktorka Eva Piarová

Editorka Dana Brežňanová

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-556-3570-5

www.slovar.sk

Pre Yvonne Connolly, dokonalú priateľku

DOKONALÝ – mající všechny požadované a vhodné znaky, vlastnosti a črty, také dobré, aké len môžu byť, ideálny, vzorový, perfektný, bezchybný, výborný, príkladný, najlepší.

ČASŤ PRVÁ

1.

Osoba, ktorou si myslíte, že by ste mali byť, je iná ako osoba, ktorou ste. Ja nie som ani jednou z nich.

2.

Burina je len rastlina, ktorá rastie na nesprávnom mieste.

Nie sú to moje slová, ale slová starého otca.

Krásu vidí vo všetkom, no možno je to skôr tým, že veci, ktoré sú nekonvenčné a na nesprávnom mieste, považuje za oveľa krajšie než čokoľvek iné. Všímam si to na ňom každý deň – uprednostňuje život na starom statku namiesto moderného domu, kávu si robí v ošúchanom liatinovom kastróliku na ohni z petríka namiesto toho, aby použil novotou sa lesknúci kávovar, ktorý mu mama kúpila na narodeniny pred troma rokmi a ktorý leží nedotknutý a padá naň prach. Nie je to preto, že by sa bál pokroku – veď práve on bojuje za zmeny –, no má rád autentickosť a skutočnú podstatu vecí. Práve preto obdivuje odvahu buriny, ktorá rastie tam, kde nebola zasiata. Práve kvôli tejto vlastnosti ma to k nemu ťahalo, keď som bola v núdzi, a preto riskuje vlastnú bezpečnosť, aby mi poskytol útočisko.

Útočisko.

Toto slovo používa aj Spolok. Každého, kto pomôže alebo poskytnie útočisko Celestine Northovej, čaká prísny trest. Nepovedali presne aký, ale vďaka reputácii Spolku si to vieme domyslieť. Nebezpečenstvo, ktoré starkému hrozí, keď ma ukrýva na svojom pozemku, ho vôbec nedesí, naopak, utvrdzuje ho to v tom, že má povinnosť ochraňovať ma.

„Burina je jednoducho rastlina, ktorá rastie tam, kde chcú ľudia niečo iné,“ hovorí, keď sa zohýba a silnými rukami sa snaží zo zeme vytrhnúť votrelca.

Jeho ruky sú ako stvorené na boj, veľké a silné ako lopaty, ale sú aj starostlivé. Vysádzali a pestovali na vlastnej pôde, objímali a kolísali jeho dcéru a vnúčatá. Ruky, ktoré by dokázali uskrtiť človeka, sú tie isté, ktoré vychovali ženu a obrábali pôdu. Možno sú tí najsilnejší bojovníci aj vychovávatelia, pretože sú napojení na niečo hlboko vo svojom jadre, majú za čo bojovať a majú niečo hodné záchrany.

Starý otec vlastní asi štyridsať hektárov pôdy. Nie všetky polia sú jahodové ako to, na ktorom práve sme. V letných mesiacoch túto časť pozemku sprístupňuje verejnosti. Rodiny zaplatia a nazbierajú si vlastné jahody. Vraj vďaka tomuto príjmu dokáže prežiť. Tento rok to nemôže zrušiť, nielen kvôli peniazom, ale hlavne preto, aby ho Spolok nepodozrieval, že ma ukrýva. Sledujú ho. Musí robiť to isté, čo každý rok, a ja sa snažím nemyslieť na to, aké bude počúvať šťastné deti, ako trhajú burinu a pritom sa hrajú, alebo koľko nebezpečenstva znamenajú cudzí ľudia na pozemku, ktorí ma môžu kedykoľvek odhaliť.

S Juniper sme sem ako deti veľmi rady chodievali, hlavne cez sezónu oberania jahôd. Po dlhom dni sme mali vždy viac jahôd v bruchách ako v košíkoch. Už mi toto miesto nepripadá také kúzelné. Teraz vytrhávam burinu zo zeme, na ktorej som sa kedysi hrávala.

Viem, že keď starý otec rozpráva o rastlinách, ktoré rastú tam, kde ich nikto nechce, rozpráva o mne, akoby vymyslel vlastný jedinečný druh farmárskej terapie. Hoci to myslí dobre, mne to len pripomína realitu.

Ja som tá burina.

Bola som označená za Chybnú na piatich miestach na tele a k tomu všetkému mám tajné šieste znamenie za pomáhanie Chybnému a za klamanie Spolku – dali mi tak jasne najavo, že ma spoločnosť nechce. Vytrhli ma z rodnej zeme, držali ma za korene a mávali mnou vo vzduchu, otriasli ma a odhodili nabok.

„Ale *kto* ju nazval burinou?“ pokračuje starký, keď prechádzame pomedzi záhony. „Nebola to príroda, ale *ľudia*. Príroda jej *dovolí* rásť. Príroda jej dáva potrebný priestor. Sú to práve *ľudia*, kto ju označuje a odhadzuje.“

„Ale burina vytláča ostatné kvety,“ poviem a odvrátim sa od práce. Chrbát mám celý boľavý a nechty špinavé od zeminy.

Starý otec sa na mňa uprene pozerá. Baretku má tesne nad svetlomodkými očami, ktoré sú vždy ostrážité, neustále pozorujú, ako jastrab. „Lebo je to bojovníčka. Bojuje za svoje miesto.“

Preglgnem smútok a odvrátim pohľad.

Som burina. Som bojovníčka. Som Chybná.

Dnes mám osemnásť rokov.

3.

Osoba, ktorou si myslím, že by som mala byť: Celestine Northová, dcéra Summer a Cuttera, sestra Juniper a Ewana a priateľka Artu. Onedlho by som spravila posledné skúšky a pripravovala sa na vysokú, kde by som študovala matematiku.

Dnes oslavujem osemnásť narodeniny.

Dnes by som ich oslavovala na jachte Artovho otca – spolu s dvadsiatimi najbližšími kamošmi a rodinou, možno dokonca aj s ohňostrojom. Bosco Crevan mi sľúbil, že mi ju požičia, keď príde môj veľký deň, mal to byť darček od neho. Na palube by bola čokoládová fontána, do ktorej by si ľudia namáčali penové cukríky a jahody. Predstavujem si kamarátku Marlenu s fúzmi od čokolády a s vážnym výrazom na tvári a počujem jej ignorantského priateľa, ako sa vyhráža, že sa do čokolády namočí sám. Marlena prevracia oči. Ja sa smejem. Predstierajú hádku, podobné divadlo robia neustále len preto, aby sa mohli znovu udobriť.

Otec by sa predvádzal na parkete, tancoval by s mojimi kamošmi, brejkoval by a napodobňoval Michaela Jacksona. Vidím svoju dokonalú mamu, ako stojí na palube vo voľných kvetovaných letných šatách. Dlhé blond vlasy jej vejú vo vánku, akoby bol na ňu namierený ventilátor. Navonok by pôsobila pokojne, ale hlavou by jej neustále vírili myšlienky o tom, čo sa okolo nej deje, čo je potrebné vylepšiť, komu treba doliať pohár či koho vynechali z konverzácie. Ako lusknutím prsta by tam pricupitala vo svojich šatách a napravila to. Môj brat Ewan by si do úst pchal penové cuk-

ríky a čokoládu a pobeboval by tam spolu s najlepším kamošom Mikom, obaja celí červení a spotení. Dopíjali by zostatky v pivových fľašiach a pre bolesť brucha by museli ísť domov skôr. Vidím svoju sestru Juniper, ako spolu s kamarátkou stoja bokom a pozorujú všetko naokolo. Vždy stojí bokom a všetko sleduje so spokojným a pokojným úsmevom, všetkému rozumie lepšie než ktokoľvek iný.

Vidím aj seba. Tancovala by som s Artom. Bola by som šťastná. Niečo však nie je v poriadku. Pozriem sa na neho lepšie, je nejaký iný. Vyzerá staršie, je chudší, unavený, neumytý a zanedbaný. Pozerá sa priamo na mňa, no myslou je úplne inde. Jeho dotyky sú chabé, sú to len náznaky, a jeho ruky sú chladné. Je to ako poslednýkrát, keď sme sa stretli. Takto to nemá byť, no ani tak, ako to bolo predtým, čo bolo dokonalé, ale už si tie staré pocity ani nedokážem vybaviť. Všetko mi to pripadá také vzdialené. Od dokonalosti som upustila už veľmi dávno.

Otvorím oči a som späť u starkého doma. Na stole predou mnou leží nepečený jablkový koláč na hliníkovej tácke z obchodu s jedinou sviečkou. Osobu, ktorou si myslím, že by som mala byť, si neviem poriadne predstaviť bez toho, aby ma nevyrušila realita, a potom je tu osoba, ktorou v skutočnosti som.

Toto dievča, na úteku, no uväznené na mieste, pozerajúce sa na studený jablkový koláč. Starý otec ani ja nepredstierame, že to takto môže fungovať ďalej. Starý otec je úprimný, žiadna pretváрка. Upiera na mňa smutný pohľad. Nevie sa rozprávať o ničom inom. Situácia je príliš vážna. Každý deň preberáme plán a ten plán sa každý deň mení. Utekla som z domu, utiekla som pred svojou Informátorkou Mary May – strážkyňou Spolku, ktorej úlohou je sledovať každý môj krok a zabezpečiť, aby som dodržiavala pravidlá pre Chybných – a teraz som mimo radaru. Som oficiálna utečenka. No čím dlhšie tu ostanem, tým vyššia je šanca, že ma nakoniec nájdú.

Pred dvoma týždňami mi mama povedala, aby som utiekla. Zašepkala to tak naliehavo, že vždy, keď si na to spomeniem, mám zimomriavky. Bosco Crevan, hlava Spolku, v tom čase sedel u nás doma a dožadoval sa, aby ma rodičia vydali. Bosco je otec môjho bývalého priateľa, sme susedia od nepamäti. Ešte pred pár týždňami večerali u nás doma. Teraz moja mama radšej chcela, aby som sa vyparila, než by som mala opäť skončiť v jeho rukách. Vybudovať priateľstvo môže trvať celú večnosť – na získanie nepriateľa stačí sekunda.

Existovala len jediná dôležitá vec, ktorú som si so sebou musela vziať – odkaz, ktorý mi odovzdala moja sestra Juniper. Bol od Carricka. Na hrade Highland, v sídle Spolku, sedel v cele vedľa mňa. Sledoval môj proces, zatiaľ čo čakal na ten svoj, a videl, ako mi vypaľovali znamenia. *Všetky* znamenia vrátane tajného šiesteho na chrbtici. On je jediný, kto dokáže pochopiť, ako sa cítim, pretože si prechádza tým istým.

Nesmierne túžim Carricka nájsť, no je to zložité. Hneď ako ho prepustili z Highlandu, ušiel svojmu Informátorovi a tipujem, že niekto ako ja sa mu hľadá ťažko. Pred tým, ako som utiekla, ma našiel a zachránil pred výtržnosťami v supermarkete. Priniesol ma v bezvedomí domov. Tak dlho sme sa túžili stretnúť, no takto som si to nepredstavovala. Nechal mi odkaz a vyparil sa.

Ale nemohla som sa k nemu dostať. Do mesta som nešla, bála som sa, že ma niekto spozná. A tak som zavolala starému otcovi. Vedela som, že jeho farma bude prvé miesto, kde ma budú hľadať. Mala som sa ukryť niekde inde, na bezpečnejšom mieste, ale starý otec má na svojom pozemku výhodu.

Aspoň sme si to mysleli. Ani jeden z nás netušil, že Informátori budú v pátraní po mne takí vytrvalí. Odkedy som prišla na farmu, už ma tu niekoľkokrát hľadali. Doposiaľ sa im nepodarilo odhaliť môj úkryt. Prichádzajú znova a znova a ja viem, že moje šťastie nebude trvať večne.

Vždy, keď sa Informátori priblížia k môjmu úkrytu, ani nedýcham. Počujem ich kroky, dych, zatiaľ čo ja som natlačená, zaseknutá, ukrytá v priestore, hore, dole, niekedy na miestach takých očividných, že im ani len nenapadne pozrieť sa tam, a niekedy na takých nebezpečných, že sa tam neodvážia ani pozrieť.

Žmurknem, aby som tie myšlienky zahнала.

Pozerám sa na jediný plamienok na studenom jablkovom koláči.

„Želaj si niečo,“ hovorí starý otec.

Zatvorím oči a silno premýšľam. Mám príliš veľa prianí, no ani jedno sa nezdá byť na dosah. Verím však, že vo chvíli tesne po tom, ako si niečo *želáme*, sme buď skutočne šťastní, alebo je čas vzdať sa.

No, šťastná nie som. Ale ani sa nechystám vzdať.

Neverím v zázraky, no viem, že keď si niečo prajete, otvoríte sa tým nádeji, vôli a svojmu cieľu. Možno keď si poviete, čo chcete, dá vám to cieľ, pomôže vám to uskutočniť ho. Sústreďte sa na pozitívne myšlienky: myslite na to, prajte si to a potom to uskutočnite.

Sfúknuť sviečku.

Ani som nestihla otvoriť oči, keď som zrazu začula kroky na chodbe.

Dahy, manažér farmy, ktorému starký verí, sa objaví v kuchyni.

„Sú tu Informátori. Poďme.“

4.

Starý otec vyskočí spoza stola tak rýchlo, až stolička padne na kamennú podlahu. Nikto ju nezdvihne. Na túto návštevu nie sme pripravení. Informátori prehľadali farmu skrz-naskrz len včera, tak sme si mysleli, že dnes budeme v bezpečí. Prečo sme nepočuli výstražné sirény ako zvyčajne? Ten zvuk, keď každá živá duša v každom dome stuhne, až kým dodávky neprejdú a nenechajú za sebou šťastlivcov, ktorým padol kameň zo srdca, že si neprišli po nich.

Všetci sme ticho. Ponáhľame sa preč z domu. Inštinkt nám našepkáva, že nám s ukrývaním sa vnútri došlo šťastie. Zabočíme doprava, preč od príjazdovej cesty, ktorú lemujú rozkvitnuté čerešne. Netuším, kam ideme, no určite je to tak ďaleko od vstupu na pozemok, ako sa len dá.

Dahy hovorí: „Arlene ich uvidela z veže a zavolala mi. Žiadne sirény. Moment prekvapenia.“

Na pozemku sú ruiny normandskej veže, ktorú starý otec využíva na sledovanie Informátorov. Odkedy som sem prišla, vždy tam bol niekto na stráž, vo dne v noci, farmári si striedali služby.

„A určite idú sem?“ pýta sa starý otec, obzerá sa a rozmýšľa. Pripravuje a plánuje. Žiaľ, musím priznať, že som z jeho pohybov vycítila paniku. Nikdy predtým som ju u starého otca nepostrehla.

Dahy prikývne.

Zrýchlim, aby som s nimi udržala krok. „Kam ideme?“

Neodpovedajú. Starý otec kráča po svojom pozemku a stále sa obzerá. Dahy ho pozoruje a snaží sa ho odhadnúť. Z ich výrazov